

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΤΙΚΗ

Ή ΤΟ ΘΕΩΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΥ ΔΑΛΤΟΝΙΣΜΟΥ

Τι θα μπορούσες να πεις για τις ζωγραφιές του Ινούκ του εσκιμώου
όταν δεν μπορείς να ξεχωρίσεις ούτε πέντε
από τα τριάντα λευκά του χρωστήρα του;

Το δεύτερο γουρουνάκι διαφέρει πολύ από το πρώτο. Όχι όμως στην τεχνογνωσία, ούτε στην ικανότητα σχεδίασης. Η διαφορά τους είναι σαφώς ποιοτική. Το δεύτερο γουρουνάκι κάνει ένα σημαντικό άλμα και αλλάζει τα υλικά του.

Όσο τα τραγούδια μας στοιβάζονται σε αγγωμένα τρίλεπτα, όσο η σκέψη μας εγκλωβίζεται σε τετράστιχα ρεφρέν, όσο η μουσική μας παίζεται και αναπαράγεται με τους ίδιους τρόπους, και το βασικότερο: Όσο το δημιουργημά μας αποκτά νόημα απέναντι στο μη-δημιούργημα των άλλων, όσο ο διαχωρισμός σε αυτούς που παίζουν και αυτούς που ακούν παραμένει κυρίαρχος,

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΟΜΗ ΘΙΑΣΩΤΕΣ ΤΗΣ ΑΧΥΡΕΝΙΑΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

Ωστόσο, μεγαλωμένοι μέσα στις αρχές και τα προτάγματά της και μέχρι να ανανεώσουμε τα υλικά, έχουμε σημαντικά πράγματα να κάνουμε στο δρόμο για την ανατροπή της.

Μια μικρή παύση στο διάλογο για την αισθητική. Όχι για να επιβεβαιωθεί ένας αφελής σχετικισμός πάνω στο «καλό» (=τα κακά είναι στη φυλακή), ούτε για να κατηγορηθεί για μια ακόμη φορά ο κυρίαρχος δυτικός πολιτισμός και τα κριτήριά του. Η παύση γίνεται για να τονιστεί ένα άλλο θεμελιώδες ζήτημα που αφορά στη δημιουργία: Η διαχείρισή της. Κι αν ο περί διαχείρισης λόγος ηχεί χυδαίος, η επίσκεψη σε

οποιοδήποτε ναό της τέχνης δίνει μια εύγλωττη εικόνα για τον ξεπεσμό της δημιουργίας που δεν καταδέχεται να καταπιαστεί με το ευτελές ζήτημα της διαχείρισής της και επιβιώνει με τα πουρμπουάρ των γεναιόδωρων χορηγών της.

Εδώ πέρα λοιπόν διατυπώνεται μια πρόταση πάνω στη διαχείριση του "έργου" και στη διαδικασία γένεσής του. Η υλοποίηση αυτής της πρότασης έγινε από τριάντα περίπου ανθρώπους που εργάστηκαν ως σύνολο, αντιπροτείνοντας στην ομοιομορφία της προβολής του

"καλλιτέχνη", τη διαφορετικότητα του μέλους της ομάδας. Που εργάστηκαν ως σύνολο γιατί δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά καθώς πιστεύουν ότι αυτός είναι ο μόνος δρόμος που εξασφαλίζει σ' ένα έργο τη δυνατότητα να αναπνέει ελεύθερα. Που εργάστηκαν ως σύνολο επειδή θέλουν να δείξουν ότι μπορεί η δημιουργία να επιβιώσει έξω από το εμπόριο και ότι εκεί μάλιστα βρίσκεται στο φυσικό της περιβάλλον, μακριά από τις αξίες ενός πολιτισμού που προωθεί τα σαλάμια και τα τραγούδια με τον ίδιο τρόπο.

Η δουλειά αυτή φιλοδοξεί να φτάσει στα χέρια όσο γίνεται περισσότερων ανθρώπων χωρίς να συνοδεύεται από οποιοδήποτε αντάλλαγμα, γιατί μόνο έτσι μπορεί να αυτοπροδιοριστεί: Χωρίς προϋποθέσεις, μακριά από οποιοδήποτε αποκλεισμό.

Στο δρόμο προς τα πέτρινα σπίτια / αναδιοργανώνοντας τη δημιουργία / ενάντια σ'αυτά που το θέαμα ορίζει και η κατανάλωση προστάζει

ELECTRA PALACE HOTEL

Η ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΕΙΝΑΙ
Η ΑΡΧΗ
ΚΑΙ
ΤΟ
ΤΕΛΟΣ
ΑΥΤΗΣ
ΤΗΣ
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΣ

ΣΜΕΡΝΑ
Τ.Θ. 1604
54006
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

smerna@hotmail.com

ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΙΔΙΟ ΧΡΩΜΑ

Κάτω από τα πολύχρωμα σελοφάν, ανάμεσα σε φιόγκους και κορδέλες, οι γκρίζες ανταύγειες του προσώπου της κατανάλωσης είναι πάντα εκεί για να φανερώσουν την αγωνία του ετοιμοθάνατου - έτοιμου να μετατραπεί σε σκουπίδια - προϊόντος.

ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΙΜΗ

Υπακούοντας στους όρους της αγοράς, συχνά η τιμή των προϊόντων μικραίνει ή και μηδενίζεται. Τότε το προϊόν γίνεται "δωρεάν", γίνεται "στα δύο το ένα δώρο", γίνεται "είσοδος ελεύθερη". Εξακολουθεί πάντα να είναι εμπόρευμα μόνο που τώρα φέρει και το σημάδι του "τσάμπα", του φτωχού συγγενή της κατανάλωσης.

ΑΥΤΟ ΤΟ CD ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΣΑΜΠΑ

Ωστόσο δεν συνοδεύεται από κανενός είδους αντίτιμο, από καμία ανταλλακτική προϋπόθεση. Αυτό το CD γεννήθηκε μέσα από διαδικασίες που θέλουν να το κρατήσουν μακριά από κάθε μορφή εμπορεύματος καθιστώντας έτσι αδύνατη την αποτίμησή του σε χρήμα.

Αυτό το CD δεν είναι τσάμπα. Απλώς δίνεται χωρίς αντίτιμο.

Να δούμε ξανά τι έχουμε στα χέρια μας
Να φτιάξουμε νέο υλικό

Οι προτάσεις να γίνουν
χώροι ακέραιης ελευθερίας

Χώροι που δεν μας καθησυχάζουν
με την υποτιθέμενη πληρότητά τους
αλλά μας σπρώχνουν (με τη διαπιστωμένη
μερικότητα τους) σε νέα εγχειρήματα

Χώροι που αντιλαμβάνονται το διαφορετικό
ως δομικό τους στοιχείο και ως προϋπόθεση
κάθε απελευθέρωσης

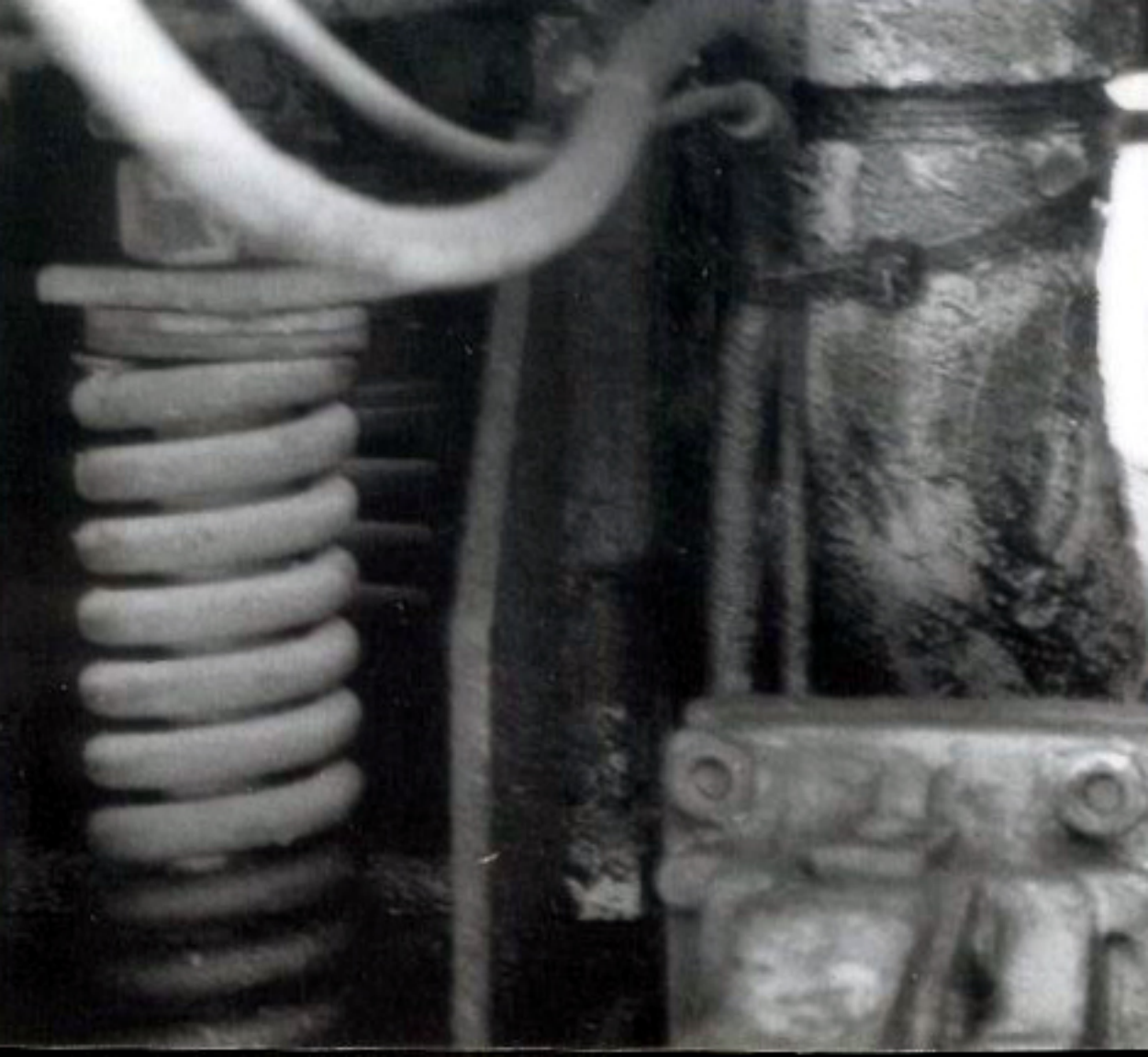
Χώροι που προτάσσουν
την αυτοκριτική και
όχι την αυταρέσκεια

Χώροι που δεν στραγγίζουν τη καρδιά και
την αυθόρμητη έκφραση με μέτρος και
σεβαστικές συμπεριφορές

Χώροι που δεν εξωθούν τους "κουρασμένους"
για 30 τους "επαναστάτες" στην καταφυγή
του ενδο-οικιακού έρωτα και του αναπνευστικού
βαθρού

ΧΩΡΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΡΝΟΝΤΑΙ ΝΑ ΑΝΤΙΚΡΙΘΟΥΝ
ΤΣ ΠΑΡΑΔΕΣ, ΤΣ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΣ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ
ΠΟΥ Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΑΣ.

Πρέπει να ξεμπερδεύουμε πια μ'αυτή την ιδέα των αριστουργημάτων που προορίζονται για την «ελίτ» και που το πλήθος δεν καταλαβαίνει. Και να συνειδητοποιήσουμε ότι στο πνεύμα δεν υπάρχουν χώροι στεγανοί, χωρίσματα ιδιαίτερα σαν τα «σεπαρέ» που χρησιμοποιούνται για κρυφές ερωτικές συναντήσεις. Τ'αριστουργήματα του παρελθόντος είναι καλά για το παρελθόν: Εμάς δεν μας κάνουν.

Έχουμε το δικαίωμα να λέμε ό,τι έχει ειπωθεί και ακόμη και ό,τι δεν έχει ειπωθεί μ'έναν τρόπο δικό μας, άμεσο, ευθύ, ανταποκρινόμενο στους σύγχρονους τρόπους του αισθάνεσθαι, έναν τρόπο που θα τον καταλάβει ο καθένας.

Antonin Artaud

Το θέατρο και το είδωλό του

